

nerne. Hvem skal så være lokomotivet, hvem skal trække kulturen ude i de lokale områder?

Jeg har set på, hvad Dansk Folkeparti har foreslået, Dansk Folkeparti har jo også enkelte repræsentanter ude i de lokale byråd. Hvordan ser initiativerne ud fra Dansk Folkeparti og de lokale repræsentanter, man har derude, for at stemme for bevillinger til kulturen og understøtte de aktiviteter, der foregår derude lokalt?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hvordan folk stemmer i en konkret sag, må man spørge de pågældende om. Jeg kan jo ikke stå og sige, hvordan en socialdemokratisk repræsentant eller en DF-repræsentant i en given kommunalbestyrelse eller i et amtsråd vil vurdere en konkret ansøgning om en kulturbevilling. Det kommer jo nok an på, hvor presset man synes man er på økonomien. I nogle situationer vil vi anbefale, at pengene bruges på de ældre, frem for på et givet kulturtilbud, men sådan kan vi jo vurdere de politiske ting forskelligt.

Jeg har svaret tidligere også i forbindelse med kulturen, at jeg ikke ser det store problem i, at vi ikke har et amtsledet regionalt niveau, der tager sig af kulturen. Jeg mener sagtens, at kommunerne kan tage sig af det, og i det omfang det er kommunegrænseoverskridende, jamen så må kommunerne løse det ved at kigge over grænsen og tale med nabokommuner om i fællesskab at understøtte et kulturtilbud.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg ville bare gerne have at vide, om Dansk Folkeparti har taget nogen som helst initiativer for at styrke det lokale kulturliv, bare ét eksempel. Én ting er, hvordan man har stemt til de ting, andre har gjort, men nu spørger jeg til Dansk Folkepartis kulturpolitik, og om man har fremlagt nogle forslag ude i lokalområderne. Det, jeg frygter, er jo, at hvis man ikke har nogen til at tage sig af det brede, så bliver det bare sådan, at det er staten, der har en kulturpolitik og nogle ting i hovedstaden og i de store byer.

Det, jeg spørger til, er det lokale kulturliv, og der vil jeg gerne høre, hvordan Dansk Folkeparti vil klare det uden regionerne. Det er det, spørgsmålet drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vi er jo blevet beskyldt for i anden sammenhæng at stemme for ganske mange budgetter rundtomkring i kommunerne og også i nogle amter, og jeg kan da se, at der i en del af de budgetter faktisk er afsat bevillinger til kulturlivet. Så i et eller andet omfang har vores folk åbnet ude lokalt vurderet, at de ville stemme for bevillinger til museer eller til kulturarrangementer eller lignende.

Det er et lokalt valg, det er ikke noget, jeg her fra Folketingets talerstol skal sætte mig til dommer over. Jeg er helt tryk ved, at man lokalt finder ud af, hvad man lokalt vil gøre.

Det, vi tager stilling til herindefra, er selvfølgelig, i hvilket omfang vi mener staten skal yde bidrag til et aktivt kulturliv, og det gør vi jo på alle mulige ledder og kanter.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Knud Erik Kirkegaard som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Er der ikke flere, der vil stille spørgsmål?

Kl. 14.35

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Ja, alt får en ende, også denne udspørgen af hr. Kristian Thulesen Dahl, og så må vi andre jo tage over.

Man kan jo godt blive en smule imponeret over opgavens omfang. Det er jo sådan, at det, vi diskuterer her i dag, er et oplæg til den største forandring af den offentlige sektor i Danmark, der i hvert fald har været gennemført siden 1970, og det er endda et åbent spørgsmål, om det, der bliver lagt op til her, ikke er en endnu større ændring end det, der skete i 1970.

Jeg har selv personlig, og det kan man jo se på min høje alder, gennemlevet hele denne periode. Jeg var med til i 1970 som medlem af en skolekommission at sammenlægge et skolevæsen under de nye vilkår. Og så har jeg i øvrigt også i 24 af de 33 år været medlem af kommunalbestyrelsen i en mindre landkommune og har således haft mulighed for at følge den rivende udvikling, som det danske samfund har gennemgået i denne årrække. Jeg har også oplevet, hvordan man fra kommunalt hold har haft vanskeligere og vanskeligere ved at kunne leve op til de helt naturlige krav, som samfundsudviklingen stiller de kommunerne over for.